

zat op haar eene oor. Buken was nu rustiger geworden; hij keek rond waar hij eerst zoeken zou. . . . Maar toen hij opeens zijn beeld zag in het spiegeltje aan den muur, schrok hij even; en terwijl hij zoo stil stond was het opeens of hij korte, zachte tokjes hoorde daar buiten. . . . nu dichterbij. Nee, er was niets. Wat kon er daar buiten zijn op dit uur! Buken vermande zich: nu moest hij weten waar het geld zat. Hij stond recht in de schemering, met zijn twijgje strak in de handen gekneld en wachtte op het wonder. . . . maar het wonder kwam niet. Hij hield het boven de kist, hij hield het boven de legkast, hij hield het boven de schouw; maar het twijgje wou niet beven. . . . Dan moest het geld in het bed verstopt zitten. . . . Nu was het of Buken die korte, houten tokjes hoorde in de gang. . . . Inbeelding natuurlijk; Buken ging voor niets meer achteruit. Nu moest hij het geld hebben. Daar begon in Buken's hart een vreemde woede te broeien. . . . het had nu lang genoeg geduurd. Hij wilde eindelijk het geld hebben dat hem toekwam; het geld dat zijn vader op zijn sterfbed had beloofd. En zonder aarzelen nu stapte Buken met het twijgje vooruitgestoken naar het bed toe. Maar Buken moest met zijn voet tegen iets onder het bed gestooten hebben dat rammelde, tante sloeg opeens hare oogen en armen open en zij liet zulk een angstigen schreeuw, dat Buken zijn wichelroede liet vallen en de kamer uit stoomde en in den gang over de geit viel die hem met haar zeel aan den hals was achterna geloopt en die van 't verschieten omhoog sprong tegen den muur.

Buken begreep niet hoe hij nog de ladder was opgeraakt, maar den volgenden morgen kon Buken niet op; en tante lag met een hartziekte. Van schrik; alle twee. Nonkel ging kijken naar tante en hij ging kijken naar Buken en hij wist niet wat hij ervan denken moest. 't Was precies of Buken ineens grijs was geworden.

Dat moet ne slaapwandelaar geworden zijn, zei de timmerman. Hij had nog zoo een geval gekend; nog twee: Jef Putters was eens 's nachts in zijnen slaap en in zijn hemd boven op het dak gekropen; en ze mochten hem niet wekken, want als slaapwandelaars hunnen naam hooren, vallen ze naar beneden. En daarom was Louis van Teppen door het dakvenster gekropen met een koord en hij had Jef eerst goed vast aan een keper gebonden. . . .

Misschien, zei nonkel Baptist. Maar dat Emma daar zoo verschrikt van was geweest en dat het zoo leelijk op haar hart was geslagen. . . . Tante Emma lag te bed en ze kwam niet meer op. Zoo nu en dan een beetje beter, maar daarop weer erger dan te voren. Ze kon niet meer liggen en ze begon naar haren adem te snakken en twee maand na dien nacht, bijna 't zelfde uur, was tante Emma een lijk.

Buken ging met nonkel achter 't lijk, en hij kantelde een schupken aarde op heur kist, en hij zat met de andere familie aan tafel; maar Buken zei niets; hij hoestte maar eens, kort en droog.